

عنوان مقاله:

مقایسه حکایتی از مثنوی مولانا با ترجمه منظوم آن به زبان عربی

محل انتشار:

سومین همایش متن پژوهی ادبی (نگاهی تازه به آثار مولانا) (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

شهره معرفت - استادیار فرهنگستان زبان و ادب فارسی

خلاصه مقاله:

زبان و ادبیات کهن فارسی، یکی از زمینه های مورد علاقه مترجمان و پژوهشگران تطبیقی غیر فارسی زبان است. مولوی از شخصیت هایی است که آثارش بسیار مورد توجه دیگر سرزمین ها، از جمله مولوی پژوهان عرب قرار گرفته است. مولوی پژوهان عرب، در دهه سی قرن نوزدهم میلادی با مثنوی آشنا شدند و ترجمه های مختلفی از آن به دست دادند؛ یکی از این مثنوی پژوهان، الصاوی علی محمد شعلان مصری است که از طریق شعر اقبال با مولوی آشنا شد. گرایش های عرفانی شعلان، او را به خواندن و ترجمه بخش هایی از مثنوی برانگیخت. او برخیز حکایت های مثنوی را به صورت منظوم و برخی دیگر را به شکل منثور ترجمه کرد؛ ترجمه های منثور شعلان از مثنوی، با تحلیل هایی از خود او همراه است و از این رو، می توان آنها را در زمره ترجمه های ارتباطی دانست و ترجمه های منظوماو در زمره ترجمه های معنایی می گنجد، شعلان در عین حفظ واژه ها و عبارات های مثنوی، به رعایت لحن و امانتداری در اصل حکایت ها توجه دارد. گذشته از مسیله دشواری ترجمه شعر، دشواری ترجمه مباحث عرفانی و نیز دقت های زبانی و معنایی شعلان در ترجمه، هنر ترجمه او را بیش از پیش نشان می دهد. در این نوشتار، به سنجش حکایتی از مثنوی با ترجمه منظوم آن می پردازیم.

کلمات کلیدی:

ادبیات تطبیقی، مثنوی، شعلان، ترجمه منظوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/639793>

